

VERBOND VAN VLAAMSCHE NATIONALISTEN DE BLAUWVOET

Toen Het Vlaamsche Front in 1919 koos voor politieke actie binnen het kader van de parlementaire democratie, bleef er een residu van ontevreden militanten die dat beschouwden als een aanvaarding van het Belgische bestel. Zij waren te vinden zowel bij activisten in Vlaanderen en in Nederland als bij verbitterde frontsoldaten. De wortels van hun overtuiging waren te vinden in de fundamenteel antidemocratische optie van het **activisme** maar ook in het intransigente en reactionaire katholicisme dat voortbouwde op de ultramontaanse traditie. Zij zouden elkaar vinden in het Verbond van Vlaamsche Nationalisten De Blauwvoet dat in Nederland op 4 december 1921 werd gesticht. Behoorde tot de stichters: Josué de Decker, Robrecht de Smet, Bob Standaert, Staf de Clercq, Berten Pil, Reimond Speleers, Jozef van den Broeck, Alfons Depla, Willem de Vreese, Hendrik Mommaerts en Ernest van den Berghe. Onder meer Piet Finné, Jozef de Belie (sr.), Ariel de Jaegher, Jozef Leysen, Jan Laureys, Jeroom Leuridan, Hendrik Cayman zouden zich daarbij aansluiten. De Smet was hoofdsecretaris van het Verbond en ontwierp de standregelen vanuit een duidelijk antidemocratische optie. Het Verbond slaagde er niet in uit de coulissen te treden en was in feite een doodgeboren kind. Zelfs vele vroegere activisten vonden het geen goede zaak dat De Blauwvoet aan anti-Front-agitatie deed. Er werd nog even gehoopt dat De Blauwvoet in staat zou zijn om de organisatorische versplintering van de partij op te vangen nadat West-Vlaanderen de Godsvrede opzegde. Ook dat bleek niet mogelijk. De Blauwvoet stierf een stille dood en De Smet hoopte hetzelfde te bereiken via de Jong Vlaamsche Gemeenschap, later de Jong Nederlandsche Gemeenschap. De Decker zag meer heil in de formule van een nieuwe, 'derde' Raad van Vlaanderen (1931).

LITERATUUR: L. Vandeweyer, 'De eerste barsten in het Vlaamse Front', in WT, jg. 44, nr. 2 (1985), p. 78-94; – id., 'De politieke rol van August Borms tussen 1918 en 1933', in *Verschaeviana* (1986), p. 81-117.

LUC VANDEWEYER